

Františkovo slovo

č.32

O úskalích komercializace milosti

Papež píše mladým lidem: Dnešní Evropa potřebuje evangelium

Druhé adventní kázání o. Cantalamessy - pokoj jakožto úkol

Petrův nástupce: Chudí nám tajemně předávají Boží moudrost

Papež: Svatá Lucie vede k odvaze, společenství a sebedarování

**Radost, kterou přinesl Ježíš, není jen kýžená či odložená do ráje
Chce-li se ti někoho odsoudit, odsud' sebe. Nějaký důvod mít budeš.**

Pokorné srdce dovede litovat, přijmout výtku a důvěřovat v Pána

Chaldejský patriarcha zve k půstu za návrat křesťanských uprchlíků

Nazaretská rodina nebyla fingovaná či ireálná

Dějiny se mnou nezačaly a ani se mnou neskončí

Pelagianismus nosíme v kostech

Víra přenáší hory lhostejnosti

Třetí adventní kázání o. Cantalamessy - pokoj jakožto plod Ducha

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež o úskalích komercializace milosti

Bůh je jako maminka. Miluje nás nezištně, ale my nezřídka chceme tuto milost kontrolovat jakýmsi duchovním účetnictvím – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Bůh zachraňuje svůj lid nikoli zdálky, ale přiblížením, něhou. Papež František si vzal podnět z dnešního čtení z proroka Izaiáše (41,13-20) a použil přirovnání:

„Značná je podobnost, s níž se zde Bůh představuje jako maminka, která vede dialog se svým dítětem. Maminka, která zpívá dítěti ukolébavku, napodobuje hlas dítěte a stává se maličkou jako dítě, mluví dětským tónem. To se může zdát směšné tomu, kdo nechápe, co je v tom velkolepého: »Neboj se, červíčku Jakube«. Kolikrát jen podobné věci říká maminka dítěti, když jej laská. Laská jej a přibližuje ho k sobě. A tak jedná Bůh. Je to Boží něha. Bůh je nám tak blízko, že se vyjadřuje tímto jemnocitem, mateřskou něhou.“

„Bůh nás miluje nezištně – řekl dále papež – jako maminka svoje dítě. A dítě se nechává milovat: to je Boží milost. My však nezřídka, abychom měli jistotu, chceme milost kontrolovat. A v dějinách i ve svém životě jsme pokoušeni komercializovat milost, učinit z ní zboží nebo něco kontrolovatelného. Popřípadě si v duchu říkáme: »Mám hodně milosti« anebo »Mám čistou duši, jsem v milosti«.

„A tak tato krásná pravda o blízkosti Boha sklouzává do duchovního účetnictví: »Toto udělám, protože za to dostanu 300 dnů milosti... Udělám tamto, protože dostanu tohle, a tak shromažďuji milost«. Co je však milost? Nějaké zboží? Takto se zdá, že ano. Vypadá to tak. Přiblížení Boha k lidu bylo v dějinách zpronevěřeno naším sobeckým postojem, vůlí kontrolovat milost, komercializovat ji.“

Papež potom vyjmenoval skupiny těch, kdo chtěli kontrolovat milost v Ježíšově době: „Farizeové otročili spoustě zákonů, které nakládali na bedra lidu; saduceové uzavírali politické kompromisy; eséni byli dobří, předobří, ale měli strach, nechťeli riskovat a nakonec se izolovali ve svých kláštrech; a potom zelóti, pro které Boží milost spočívala v osvobozené válce, tedy dalším způsobu komercializace milosti.“

„Boží milost – zdůraznil dále papež – je něco jiného: je to přiblížení, něha. Vždycky platí toto pravidlo: **Pokud ve svém vztahu k Pánu necítíš, že jsi něžně milován, něco ti ještě chybí, dosud nechápeš, co je milost, ještě jsi neobdržel milost, která spočívá v tomto přiblížení.**“ Papež František pak vyprávěl svůj zážitek s jednou ženou, která se mu kdysi svěřila s tím, jak ji trápí pochybnost, zda splnila či nesplnila přikázání účasti na mši v sobotu večer, protože byla spojena se svatebním obřadem, a nebyly při ní čteny nedělní texty. Tehdy jí na to řekl: „Budte klidná, paní, Pán vás moc miluje. Přišla jste, přistoupila k přijímání, byla jste s Ježíšem. Budte tedy klidná. **Pán není obchodník. Pán miluje, je nablízku.**“

*„A svatý Pavel se mocně staví proti této spiritualitě zákona, která říká: »Jsem spravedlivý, když konám to a to. Pokud to nekonám, nejsem spravedlivý.« Ty jsi však spravedlivý proto, že se k tobě přiblížil Bůh, laská tě a s něhou ti říká krásné věci. Toto je naše spravedlnost: blízkost Boží, Jeho něha a láska. I s tím rizikem, že nám bude připadat směšný, Bůh je až natolik dobrý. **Kdybychom měli odvahu otevřít svoje srdce této Boží něze, kolik jen bychom měli svobody! Spousta!** Budete-li mít dnes doma trochu času, vezměte si Izaiáše, 41. kapitolu od 13. do 20. verše, sedm veršů a čtěte o této Boží něze, Bohu, který každému z nás zpívá hajej dadej. Jako maminka.“*

Papež píše mladým lidem: Dnešní Evropa potřebuje evangelium

Mladí lidé mají být prvními a radostnými hlasateli evangelia mezi svými vrstevníky, píše papež František v poselství, zaslaném účastníkům čtvrté Evropské konference o pastoraci mládeže. Kongres, který dnes začal v Římě a potrvá až do soboty, organizuje Papežská rada pro laiky spolu s Radou evropských biskupských konferencí (CCEE).

„Pomozte mladým lidem, aby si uvědomili, že víra nestojí v protikladu k rozumu“, zní jedno z papežových doporučení, adresovaných pracovníkům v mládežnické pastoraci. „Doprovázejte mladé lidi až do té míry, aby se posléze oni sami stávali protagonisty evangelizace“, žádá František dále. A konečně vybízí, aby pastorační **pracovníci mládež vedli k rozlišení povolání** a připravovali ji k následování Ježíše v manželském a rodinném životě či k zasvěcenému životu ve službě Božímu království.

To vše od pastoračních pracovníků vyžaduje zralou víru a schopnost mladé lidi doprovázet na cestě vedoucí ke Kristu. **Mládežnická pastorace, zdůrazňuje papež František, je tedy mnohem více než nabídka různých aktivit.** Spočívá ve společné pouti s mladými lidmi, osobním doprovázení ve složitých a leckdy obtížných kontextech. Pastorační pracovníci mají podchytit otázky mladých lidí a na jejich základě navodit opravdový a poctivý dialog. **Takováto komunikace je ovšem možná pouze pro toho, kdo sám prožívá osobní vztah s Ježíšem Kristem,** z něhož vyplývá vztah k bratrům, připomíná Svatý otec účastníkům konference o pastoraci mládeže v Evropě.

12.12.2014

Druhé adventní kázání o. Cantalamessy - pokoj jakožto úkol

Vatikán. Tématem druhého adventního kázání o. Cantalamessy pro papeže a jeho spolupracovníky z římské kurie byl „**pokoj jakožto úkol**“ a odkazovalo tedy k blahoslavenství o tvůrcích pokoje, kteří budou nazváni Božími syny (Mt 5,9). Papežský kazatel se v samotném úvodu své dnešní promluvy pozastavil u výrazu „tvůrci pokoje“:

*„Termín eirenopoioi neoznačuje „mírumilovné“ (těch se týká blahoslavenství o tichých, těch, kdo jsou nenásilní), označuje ty, kteří smiřují, tedy lidi usilující o mír, vnášející mír mezi svářící se strany, **ty kteří činí první krok ke smíření s bratrem.**“*

Takoví budou nazváni Božími syny – pokračoval o. Cantalamessa – protože usilovat o pokoj znamená **napodobovat Boha**, který, jak praví sv. Pavel, je „dárce pokoje“ (Řím 15,33; 16,20). V Ježíšově době hlásal mír také římský císař Augustus. *Pax Romana*, tedy římský mír - jak sám praví v soupise svých činů - byl dosažen skrze mnohá vítězství (*parta victoriis pax*), míněna ta vojenská. Tato slova jsou vytesána na jednom z kamenů Augustova chrámu, jehož trosky lze vidět v Ankaře.

*„Cesta k míru nabízená evangeliem nemá smysl pouze na poli víry. Platí také v politice. Dnes zřetelně vidíme, že **jedinou cestou k pokoji je zničení nepřátelství, nikoli nepřátel.** Nepřátelé se ničí zbraněmi, nepřátelství dialogem.“*

Nynější uspořádání světa – řekl dále papežský kazatel – se dramaticky dožaduje toho, aby Augustova metoda byla vystřídána tou Kristovou. Co jiného je totiž podstatou zdánlivě neřešitelných konfliktů než právě vůle a tajná naděje, že jednoho dne bude zničen nepřítel? Bohužel, také o nepřátelích platí to, co Tertullián říkal o prvních křesťanech „*semen est sanguis christianorum*“ – **krev křesťanů je zárodkem dalších křesťanů.** Také **krev nepřátel je vždycky zárodkem dalších nepřátel.**

*„Nesmíme si zvyknout na pokračování konfliktů jako by nebyla možná změna situace k lepšímu! – řekl papež František během nedávné návštěvy Turecka o situaci na Blízkém východě. - S pomocí Boží můžeme a musíme stále obnovovat odvahu k míru!“ – Jeden způsob, jak být tvůrci míru – často jediný, který zbývá – spočívá v **modlitbě za mír.** Není-li možné působit na druhotné příčiny, můžeme vždycky působit na první příčinu. Církev to neúnavně činí denně při mši prosbou: Bože, dej našim dnům svůj mír“ (da pacem Domine in diebus nostris).*

O. Cantalamessa načrtnul úkol, který stojí před tvůrci míru na poli mezináboženského dialogu, a uvedl v této souvislosti příklad z roku 1076, kdy svatý papež Řehoř VII. napsal muslimskému králi Mauretánie Anazirovi tato slova:

„»Věříme a vyznáváme, byť různými způsoby jediného Boha a denně Jej chválíme a uctíváme jako stvořitele věků a vládce tohoto světa.« (S. Gregorio VII., Epistolae, III,21). Tato pravda je

východiskem také svatému Pavlovi, když na Athénskému areopágu prohlásí: »V něm žijeme, hýbáme se a jsme« (Sk 17,28).“

Máme *subjektivně* odlišné ideje o Bohu – pokračoval papežský kazatel. Pro nás křesťany je Bůh „Otcem našeho Pána Ježíše Krista“ a nelze Jej plně poznat než skrze Něho. Avšak *objektivně* dobře víme, že Bůh nemůže být než jeden jediný. Každý národ a jazyk má pro slunce svoje jméno a svoji teorii, některé jsou přesnější, jiné méně, ale slunce je jedno jediné! Teologickým základem dialogu – řekl dále o. Cantalamessa – je naše víra v Ducha svatého.

„**»Každá pravda, ať přichází odkudkoliv – napsal svatý Tomáš Akvinský – pochází z Ducha svatého«** (ST I-II, q.109,a.1 ad 1). **A jako tento Duch Stvořitel vedl proroky Starého zákona ke Kristu (srov. 1 Petr 1,11), tak také my křesťané věříme, že způsobem známým pouze Bohu vede ke Kristu a jeho velikonočnímu tajemství lidí, kteří žijí mimo církve (srov. Gaudium et spes, 22).**“

Jeden módní slogan dnes říká – pokračoval na jiném místě o. Cantalamessa – *Think globally, act locally* – myslí globálně, jedne lokálně. Platí to zejména o míru. Je třeba myslet na světový mír, ale snažit se o mír na lokální rovině.

„*Jak můžeme být my křesťané promotři míru, když se přeme mezi sebou? Nemám nyní na mysli rozdělení mezi katolíky, protestanty, letničtí, pravoslavné, tedy mezi různými křesťanskými vyznáními, nýbrž rozdělení, která často existují mezi příslušníky naší katolické církve v důsledku různých tradic, tendencí či ritů.*“

Skutky apoštolů – řekl dále papežský kazatel – nám podávají vzor opravdu bratrského, svorného společenství, které „mělo jedno srdce a jednu duši“ (Sk 4,32). Toto vše zajisté není uskutečnitelné jinak než působením Ducha svatého. Tak tomu bylo také u apoštolů. Před sesláním Ducha svatého neměli jedno srdce a jednu duši, nýbrž diskutovali o tom, kdo z nich je největší a více si zaslouží sedět po Ježíšově pravici či levici. **Seslání Ducha svatého je však zcela proměnilo, takže se přestali soustředit na sebe a začali se soustředit na Krista.**

„*Antičtí církevní otcové a liturgie chápe Lukášův úmysl podat událost Letnic jako paralelu k tomu, co nastalo při budování Babylonské věže. Ne vždy se však rozumí smyslu tohoto paralelismu.*“

„Nejprve jedno upřesnění – pokračoval o. Cantalamessa. – Budovatelé Babylonské věže nebyli ateisté, kteří by chtěli vyzvat nebe k souboji. Vykopávky totiž ukázaly, že ona věž byla ve skutečnosti jakýmsi chrámem. Stavbou s visutými zahradami, takzvaný *zikkurat*. Trosky podobných staveb se v Mezopotámii našly. Tito budovatelé byli zbožní a náboženští lidé. V čem tedy spočíval jejich velký hřích? – ptal se papežský kazatel a odpověděl citací z knihy Geneze, kde si tito stavitelé říkají:

„*»Pojďme, udělejme si cihly a vypalme je v ohni!... vystavme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi, proslavme se, abychom se nerozptýlili po celé zemi«* (Gen 11,3-4). *Chtěli zbudovat chrám božstvu, ale nikoli na oslavu božství, nýbrž aby se sami proslavili, udělali jméno sobě a nikoli Bohu. Tak je manipulován Bůh, který má sloužit jejich slávě. Také apoštolové začali o Letnicích stavět město a věž, Boží obec, církev, avšak nikoli už proto, aby zbudovali jméno sobě, nýbrž Bohu. Hlásali „velké Boží skutky“ (Sk 2,11). Jsou naprosto pohlčení touhou oslavovat Boha, zapoměli na sebe, nedělají si jméno. Oheň Letnic v nich spálil každou osobní ambici.*“

Odtud si vzal podnět sv. Augustin k napsání svého velkolepého díla *O Boží obci* – pokračoval o. Cantalamessa. Říká tam, že ve světě existují dvě města: **to Satanovo nazývané Babylon a město Boží zvané Jeruzalém. Jedno staví na lásce k sobě až k pohrdnutí Bohem; druhé na lásce k Bohu až obětování sebe sama.** Tato dvě města jsou dvě staveniště otevřená až do konce světa a každý se musí rozhodnout, které stavbě věnuje svůj život.

„**Každá iniciativa, i ta nejvíce duchovní, jako je nová evangelizace může být buď Babylonem či Letnicemi.** Je Babylonem, pokud si někdo s její pomocí buduje svoje jméno. Anebo je Letnicemi, pokud navzdory přirozenému sklonu uspět a dosáhnout uznání, neustále koriguje svoje úmysly a klade Boží slávu a dobro církve nade všechny svoje tužby. Užitečné bývá opakovat si jeden výrok,, který

jednou pronesl Ježíš před svými odpůrci a který je účinný téměř sám sebou, takříkajíc ex opere operato: »Já nehledám svou slávu« (Jan 8,50)."

13.12.2014

Petrův nástupce: Chudí nám tajemně předávají Boží moudrost

Vatikán. Papež František dnes přijal 75 člennou delegaci charitativních institucí „Přátel Gabriela Rosseta“ a „Foyer Notre Dame des Sansabri“. Tento útulek pro bezdomovce založil v Lyonu v polovině minulého století tamější profesor literatury Gabriel Rosset (1904-1974). Jeho pokračovatelé dnes působí na mnoha sociálních periferiích:

„Váš zakladatel Gabriel Rosset uslyšel křik chudých; byl otřesen utrpením druhých a velkodušně odpověděl. Toto volání je voláním samotného trpícího Krista. V lidech, kterým sloužíte se dotýkáte jeho ran a hojíte je, a oni vám poskytují hluboké poučení, protože v nich se setkáváte s Ježíšem. Chudí nás evangelizují, neustále nás evangelizují, tajemně nám sdělují Boží moudrost.“

Papež František ve své promluvě dále poukázal na mariánský rozměr této služby patrný v názvu díla *Foyer Notre Dame des Sansabri*.

*„Jak krásné jméno! Ježíšova matka dává bezdomovcům střechu nad hlavou. Mariánská dimenze vaší služby mi připadá podstatná. **Mariino Srdce je plné soucitu se všemi lidmi, zejména s chudými, znevýhodněnými a těmi, co se ocitli v nouzi.** Její mateřská něha se spolu s něhou církve projevuje skrze vás.“*

Papež: Svatá Lucie vede k odvaze, společenství a sebedarování

V den liturgické památky sv. Lucie, která je mimo jiné též ochránkyní zraku, Petrova nástupce vyhledalo předsednictvo Italské unie slabozrakých a nevidomých. Papež ocenil, že zmíněné sdružení zrakově postižených lidí, ač nekonfesní, dodržuje tuto významnou tradici a poukázal na některé **ryze lidské hodnoty** sicilské mučednice.

"Zdůrazňuji – lidské. Lucie je naplňovala příkladným způsobem díky své víře v Krista, avšak sdílet je mohou všichni lidé."

První na seznamu je **odhodlání a duševní síla**, s kterými je nutné čelit životním zkouškám. Zejména nevidomí lidé odvahu potřebují, aby se nestahovali do trpitého postoje. Další z hodnot je **společenství**. Lucie byla členkou těla, jehož hlavou je Kristus, ale také lidské sdružování s sebou nese vyšší hodnotu, není pouhým součtem jednotlivců, vyzdvihl papež.

"Dnes je velice zapotřebí s radostí prožívat tento rozměr lidského sdružování a usilovat o něj, protože v dané dějinné chvíli je na ústupu a není silně pociťován. Vytvářet skupinu, být solidární, setkávat se, sdílet zkušenosti a zdroje – to vše je součástí občanského národního bohatství. A lidé, kteří jsou znevýhodněni a postiženi, mohou často všem ze své zkušenosti říci: Nejsme „monády“, nejsme stvořeni k izolaci, ale k utváření vztahů, vzájemnému doplňování, pomoci, doprovodu a podpoře."

A konečně nám Lucie říká, že **život má být darem**, doplnil Svatý otec. Ona sama prožila nejvyšší dar mučednictví, avšak hodnota daru jako takového je univerzální a je tajemstvím opravdového štěstí.

*"Člověk se plně nerealizuje tím, co má, ani tím, co dělá. **Realizuje se v lásce, tedy v sebedarování.** A takto můžeme také vnímat tajemství, skryté ve jménu Lucie: **člověk je plný světla v té míře, v jaké je darem pro druhé.** A takovýmto darem je ve skutečnosti každý člověk. Je cenným darem."*

Život podle vyjmenovaných hodnot může vést k nepochopením, k namáhavé cestě proti proudu, dodal v závěru papež František. To však nepřekvapuje: svědectví totiž pokaždé vyžaduje, aby za ně člověk osobně zaplatil.

Radost, kterou přinesl Ježíš, není jen kýžená či odložená do ráje

„Srdce člověka touží po radosti. **Všichni toužíme po radosti.** Každá rodina, každý lid touží po štěstí. Jaká je však radost, kterou je křesťan povolán žít a dosvědčovat? Je to ta, která proudí z blízkosti Boží, z Jeho přítomnosti v našem životě. Když Ježíš vešel do dějin svým narozením v Betlémě, lidstvo obdrželo zárodek Božího království jako půda, která přijala setbu, příslib budoucí žně. Netřeba hledat jinde! Ježíš přinesl radost všem a navždy. **Nejde o radost pouze kýženou či odloženou do ráje jako bychom tady na zemi měli smutek, ale v ráji radost. Nikoli!** Tak to není. Jde o radost reálnou a vnímatelnou již nyní, protože sám Ježíš je naše radost a náš domov s Ježíšem je radostí, jak říkal nápis na jednom vašem transparentu: *S Ježíšem je doma radost. A je radost bez Ježíše? Nikoli! On je živý, Vzkříšený a působí v nás a mezi námi zejména Slovem a svátostmi.*“

Papež také letos děti zvlášť oslovil:

„Milé děti, děkuji vám za vaši účast a přeji vám požehnané Vánoce! Až se budete doma modlit u svých jesliček, pamatujte také na mne, modlete se za mne, jako i já pamatuji na vás. Modlitba je dechem duše a je důležité najít během dne chvíli pro otevření srdce Bohu také prostými a krátkými modlitbami křesťanského lidu. Proto jsem pro vás všechny, kdo jste na náměstí, dnes připravil překvapení, dárek. Dávám vám malou knížečku, která obsahuje pár modliteb pro různé denní doby a různé životní situace. To je tedy ten dárek. Dobrovolníci vám jej dole rozdají. Každý si jednu vezměte a noste ji stále s sebou jako pomůcku k tomu, abyste celý den prožívali s Bohem. A abychom nezapomněli na ten krásný vzkaz, který jste přinesli na transparentu. Jak že zněl? „S radostí je Ježíš doma.“

Modlitební knížka nese výmluvný název „Modlitby“ a papež František k ní napsal krátkou předmluvu pod titulem „**Když se modlím dýchá ve mně Bůh**“.

Chce-li se ti někoho odsoudit, odsud' sebe. Nějaký důvod mít budeš.

Ježíš působí, abychom byli k lidem milosrdní, ale **kdo nestaví na Kristu, v srdci chřadne, tíhne k zevnější rigiditě a v nitru je pokrytcem a oportunistou** – řekl papež František v homilii během ranní eucharistie v kapli Domu sv. Marty.

Jádrem papežovy homilie bylo dnešní evangelium (Mt 23.21-27), ve kterém se velekněží a starší lidu ptají Ježíše, jakou mocí koná svoje skutky. „Tato otázka – vysvětloval papež – prozrazuje **pokrytectví srdcí** těchto lidí, kteří se nezajímali o pravdu. Hledali jen svůj zájem a šli s proudem. »Vyplatí se jít sem, vyplatí se jít tam«.. byli všichni jako korouhvičky. Nekonzistentní. **Měli srdce bez konzistence.** A tak vyjednávali o všem: vyjednávali o vnitřní svobodě, vyjednávali o víře, vyjednávali o vlasti, o čemkoli kromě zevnějšíku. Důležité pro ně bylo, aby z každé situace vyšli dobře. Byli to oportunisté, profitovali ze situací.“

„A přece – pokračoval papež – někdo by mi mohl namítnout: »Ale otče, tito lidé dodržovali zákon. V sobotu neušli víc než sto metrů – nebo nevím, kolik bylo dovoleno – nikdy nepřistupovali ke stolu bez rituálního umývání. Byli to lidé velmi observantní.« - Ano, to je pravda, ale navenek. **Byli silní navenek. Byli zasádrováni. Jejich srdce ochablo. Neznali, v co věřili.** A proto byl jejich život navenek plně regulovaný, ale srdce kolísalo sem a tam. Srdce bylo chabé, kůže hroší, silná, tvrdá. **Ježíš nás naopak učí, že křesťan má mít srdce silné, pevné, a stát na skále,** kterou je Kristus, a potom nás učí, jak rozvážně kráčet, tedy způsobu, jak jít. Nevyjednává se však o srdci, nevyjednává se o skále. **Skálou je Kristus, bez vyjednávání.**“

„Toto je drama pokrytectví těchto lidí. A Ježíš nevyjednával nikdy o svém srdci Otcova Syna, ale byl velice otevřený k lidem a hledal cesty, jak pomoci. Někteří říkali: »Toto se nesmí. Naše disciplína, naše

nauka říká, že toto se nesmí!« - říkali: »Proč tvoji učedníci v sobotu trhali za chůze klasy z pole? To nejde!« Byli ve svojí disciplíně rigidní.. »Ne, disciplina musí zůstat nedotčena, je posvátná.«

Papež František pak připomněl, jak „Pius XII. odňal tíživé břemeno eucharistického půstu“:

„Někteří z vás si na to možná pamatují. Nebylo možné se napít ani kapky vody. Při čištění zubů se nesměla polknout voda. Jako chlapec jsem se zpovídal, protože jsem byl u přijímání, ačkoliv jsem patrně polkl vodu. A když Pius XII. změnil tuto disciplinu, říkali mnozí skandalizovaní farizeové: »To je hereze. Byla dotčena církevní kázeň!«. Pius XII. však viděl potřeby lidí. Když v obdobích horka kněží sloužili tři mše, poslední až odpoledne... »Církevní kázeň!«... A tito farizeové s hroší kůží říkali »to je naše disciplina«... Ježíš o nich však říkal, že měli zkažená srdce. Shnilá, temná srdce.“

„Takové je drama těchto lidí. **Ježíš však demaskuje pokrytectví a oportunismus:**“

„Náš život se však může stát také takovým. **Přiznám se vám, že když někdy vidím takového křesťana či křesťanku s chřadnoucím, nehybným srdcem, které nestojí na skále – na Ježíši – a lpí na tolika vnějších věcech, prosím Pána: »Pane, hod' před něho nějakou slupku od banánu, aby pořádně uklouzl, zastyděl se, že je hříšník a setkal se s Tebou, Spasitelem«.** Častokrát nás hřích velice zahanbí a umožní tak setkání s Pánem, který odpouští. Jako oni nemocní, kteří šli za Pánem, aby je uzdravil.“

„Avšak prostí lidé se nepletli, navzdory tomu, co jim říkali učitelé zákona. Lid totiž věděl, měl čich víry,“ poznamenal papež a zakončil homilii modlitbou:

„**Prosím Pána o milost, aby naše srdce bylo prosté, zářilo pravdou, kterou nám dává On, a mohli jsme být vlídní, shovívaví, chápaví vůči druhým, mít široké srdce pro lidi a být milosrdní. Nikdy neodsuzovat. Chce-li se ti někoho odsoudit, odsud' sebe, nějaký důvod mít budeš.** Prosme Pána o milost, aby nám dal vnitřní světlo, které nás přesvědčí, že skálou je pouze On a ne spousty věcí, které pokládáme za důležité, aby nám On ukazoval cestu, provázal nás po ní, rozšířil nám srdce, aby do nich měly přístup problémy mnohých; aby nám daroval milost, kterou tito lidé neměli: **milost cítit, že jsme hříšníky.**“

Kázání z Domu sv. Marty

16.12.2014

Pokorné srdce dovede litovat, přijmout výtku a důvěřovat v Pána

Bůh zachraňuje kající srdce. **Kdo Bohu nedůvěřuje, stahuje na sebe odsouzení** – poznamenal papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Pokora člověka v Božích očích zachraňuje, pýcha jej zahubí. Klíčem je srdce. Pokorné srdce je otevřené, dovede litovat, přijmout výtku a důvěřuje Bohu. Pyšné srdce je zrcadlově opačné: arogantní, uzavřené, nezná zahanbení a je nepřístupné Božímu hlasu. Papež František se zamýšlel nad dnešním čtením z proroka Sofoniáše (3,1-2.9-13) a z Matoušova evangelia (Mt 21,28-32). Oba texty, jak poznamenal, mluví o „soudu“, od něhož záleží spása i zavržení. Prorok Sofoniáš popisuje situaci vzpurného města, ve kterém je však skupina těch, kteří litují svých hříchů. Toto – zdůraznil papež – je Boží lid a vyznačuje se třemi vlastnostmi: pokorou, chudobou a důvěrou v Pána. V tomto městě jsou ovšem také ti, kteří nepřijímají výtku, nedůvěřují v Pána. Je stihne odsouzení.

„**Ti nemohou přijmout spásu. Uzavřeli se před spásou.** »Uprostřed tebe zanechám lid pokorný a chudý. Budou své útočiště hledat v Hospodinově jménu« (Sof 3,12) po celý život. A tak je tomu dodnes. **Svatý Boží lid je pokorný a své bohatství spatřuje v Pánu, důvěřuje v Pána; je to pokorný, chudý lid důvěřující Pánu. Takoví jsou spasení a taková je cesta církve. Je třeba jít touto cestou, nikoli cestou těch druhých, kteří nenaslouchají Pánovu hlasu, nepřijímají výtku a nedůvěřují v Pána.**“

Evangelní scéna podává dva bratry, které otec posílá pracovat na vinici. První odmítne, ale potom lituje a jde. Ten druhý otci přitaká, ale ve skutečnosti jej klame. Ježíš vypráví toto podobenství starším lidu a velekněžím a jasně jim ukazuje, že oni jsou těmi, kdo v Janovi nechtěli slyšet Boží hlas a do nebeského

království je předcházejí celníci a nevěstky, protože Janovi uvěřili. „Tentýž skandál, který vyvolalo toto poslední tvrzení - podotkl papež František – zakoušejí takoví křesťané, kteří se považují za »čisté« jenom proto, že chodí na mši a k přijímání. Bůh žádá něco jiného“:

„Pokud tvoje srdce nelituje, pokud nenasloucháš Pánu, nepřijímáš výtku a nedůvěřuješ v Něho, pak tvoje srdce není kající. Pokrytci, kteří jsou pohoršeni těmito Ježíšovými slovy o celnících a nevěstkách, za nimiž potom chodili vedeni svými vášněmi či kvůli obchodům, se považují za čisté. A takové Pán nechce.

„Tento soud nám dodává naději - konstatoval dále papež František - jen když máme odvahu otevřít bezvýhradně srdce Bohu a dát mu i seznam svých hříchů.“ Papež pak na dokreslení vyprávěl o jednom světci, který se domníval, že Pánu zcela velkodušně všechno daroval:

„Naslouchal Pánu, ubíral se vždy cestou Jeho vůle, odevzdával se Pánu, a Pán mu jednou řekl: »Jedno jsi mi ještě nedal.« A ten dobrý ubožák odpověděl: »Pane, co jsem ti ještě nedal? Dal jsem ti svůj život, práci pro chudé, práci katechety, toto i tamto...« - »Něco jsi mi ještě nedal.« - »Co Pane?« - »Svoje hřichy.« Až budeme s to říci Pánu: »Tady jsou moje hřichy, Pane. Nepatří tomu či onomu, nýbrž mně. Vezmi si je Ty a já budu spasen«, až toho budeme schopni, budeme oním krásným, pokorným a chudým lidem, který hledá útočiště v Hospodinově jménu. Kéž nás Pán obdaří touto milostí.“

Chaldejský patriarcha zve k půstu za návrat křesťanských uprchlíků

Na tiché vánoce se připravuje chaldejská církev v Iráku. Patriarcha Louis Raphael Sako vyzývá její věřící ke třídnímu přísnému půstu, modlitbě a pokání před slavností Narození Páně.

„Chceme Pána prosit za dar osvobození Mosulu a Ninivské planiny a za návrat tamních křesťanů“, píše katolický patriarcha chaldejského obřadu v poselství, které publikovala také agentura *Fides*. „**Takový ďábel se nevyžene jinak než modlitbou a postem**“ (Mt 17,21), cituje Louis Sako z Matoušova evangelia.

Irácký patriarcha zároveň navrhuje, aby se věřící vzdali oslavování se zpěvy a tanci na znamení solidarity s uprchlíky. Vybízí naopak ke konkrétní solidaritě s bratry, kteří zažívají krizovou situaci.

Veřejnou podporu křesťanům v kirkúcké provincii vyjádřil také kurdský guvernér Necmettin Karim, který na 25. prosince vyhlásil volný den. Státní instituce včetně škol zůstanou na Hod Boží vánoční v Kirkúku uzavřeny na výraz solidarity celé společnosti s iráckými křesťany.

17.12.2014

Nazaretská rodina nebyla fingovaná či ireálná

Petrův nástupce ve své promluvě oznámil, že zahajuje nový cyklus katechezí, ve kterých se bude až do příští biskupské synody věnovat tématu rodiny. Dnes se papež zaměřil na rodinu Nazaretskou, kterou utvořil Ježíš a ve které chtěl třicet let normálně žít:

„Každá křesťanská rodina – jako to dělali Maria a Josef – může v první řadě přijímat Ježíše, naslouchat Mu, mluvit s Ním, opatrovat Jej, chránit Jej a růst spolu s Ním; a tak vylepšovat svět. Učiňme ve svém srdci a ve svých dnech místo Pánu. Tak to dělali také Maria a Josef a nebylo to snadné: kolik jen těžkostí museli překonat! Nebyla to nějaká fingovaná rodina, nebyla nereálná. Nazaretská rodina nás zavazuje k objevu povolání a poslání rodiny, každé rodiny. A jako je tomu během těchto třiceti let v Nazaretu, tak to může být také u nás, totiž činit normálním lásku a nikoli nenávisť, činit obvyklým vzájemnou pomoc, nikoli lhostejnost či nevraživost. Není tedy náhoda, že jméno „Nazaret“ znamená „Ta, která uchovává“, jako Maria, která – jak praví evangelium – „všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom“ (Lk 2,19.52). Od té doby, pokaždé když nějaká rodina uchovává toto tajemství, byť na periferii světa, působí tajemství Božího Syna, tajemství Ježíše, který nás přichází spasit. A přichází zachránit svět. **A to je velké poslání rodiny: dělat místo Ježíšovi,**

který přichází, přijímat Ježíše do rodiny v dětech, v manželovi, v manželce, v prarodičích... Ježíš je tam. Přijímat, aby se v rodině duchovně rostlo. Kéž nás Pán obdaří touto milostí v těchto posledních dnech, které předcházejí Vánocům.

Na závěr dnešní generální audience se Petrův nástupce vyjádřil k nedávným tragickým událostem:

*„Nyní po chvíli ticha a potom v modlitbě Otče náš bych se chtěl spolu s vámi **modlit za oběti nelidských teroristických skutků**, ke kterým došlo v uplynulých dnech v Austrálii, Pákistánu a Jemenu. Pán ať přijme do svého pokoje zesnulé, potěší příbuzné a obrátí srdce násilníků, kteří se nezastavují ani před dětmi. Zpívejme Otče náš a prosme o tuto milost.*“

18.12.2014

Dějiny se mnou nezačaly a ani se mnou neskončí

Svěřme se Bohu i v temných chvílích, ačkoli dějinám, které s námi tvoří, nerozumíme. Vždycky jde totiž o dějiny spásy – konstatoval dnes papež František v kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

„Bůh nás chtěl zachránit v dějinách“ – řekl úvodem. „Naše spása není aseptická, laboratorní. Je dějinná. Bůh se vydal na cestu se svým lidem v dějinách. **Bez dějin neexistuje spása. A k dnešku vedly dlouhé, předlouhé dějiny.**“

„A takto se, krok za krokem, vytvářejí dějiny. Bůh tvoří dějiny a také my tvoříme dějiny. A když pochybíme, Bůh dějiny koriguje a vede nás dál, přičemž jde stále s námi. Pokud v tomto nemáme jasno, pak nikdy nebudeme chápat Vánoce! Nikdy nebudeme chápat Vtělení Slova! Nikdy! Jsou to dějiny, které jdou. Někdo možná řekne: »Otče, tyto dějiny skončily Vánoce?«. Nikoli. I nyní nás Pán stále zachraňuje v dějinách. Putuje se svým lidem.“

„V těchto dějinách – pokračoval papež František – existují Boží vyvolení, tedy lidé, které Bůh vybírá, aby pomohl svému lidu jít vpřed, jako Abraham, Mojžíš, Eliáš. Některé chvíle jsou pro ně krušné, temné, nepohodlné a protivné. **Tito lidé chtějí žít v klidu, ale Pán je obtěžuje. Pán nás obtěžuje tvořením dějin!** Častokrát nás vede cestou, kterou nechceme. Mojžíš a Eliáš by proto v jedné chvíli raději zemřeli, ale potom se Pánu svěří.

Dnešní evangelium (Mt 1,18-24) mluví o „krušné chvíli dějin spásy“, totiž o tom, jak Josef zjistí, že jeho snoubenka Maria je těhotná. „Trpěl – řekl František. – Viděl ženy na vesnici, jak si na trhu povídali, a trpěl. Říkal si: »Ona je však dobrá. Zná ji. Je to Boží žena. Co mi to udělala? To není možné!«. Pokud by ji obvinil, ukamenovali by ji. To však nechce a třebaže nechápe, ví, že Maria není schopna nevěry. V takovýchto krušných chvílích – zdůraznil papež – **musejí tito Boží vyvolení vzít problém na sebe, aniž by rozuměli.** Takto tvoří dějiny Pán.“

*„Takto jedná Josef, muž, který v krušné chvíli svého života, ve chvíli nejtemnější, bere problém na sebe. **Obviňuje sebe sama před druhými, aby kryl svoji snoubenku.** Možná nějaký psychoanalytik řekne, že onen Josefův sen byla jen kondenzovaná úzkost hledající východisko... ať si říká, co chce. Co však Josef učinil? Když se probudil, vzal svoji snoubenku k sobě. »Nic nechápu, ale Pán mi řekl to a to. **Bude se zdát, že je to můj syn.**«“*

„Tvořit dějiny se Svým lidem znamená pro Boha, že jde a vystavuje Svoje vyvolené zkoušce. Nakonec je však zachraňuje. **Vždycky, i v těch nejkrušnějších chvílích, během nemoci,** když zjistíme, že musíme požádat o poslední pomazání, protože už není východisko, **s důvěrou si připomínejme a říkejme: »Pane, dějiny nezačaly se mnou, a ani se mnou neskončí! Ty pokračuj, já jsem připraven«.** A svěřme se do rukou Páně. Boží vyvolení nás učí,“

„že Bůh jde s námi, že Bůh tvoří dějiny, vystavuje nás zkoušce a zachraňuje nás v těch nejkrušnějších chvílích, protože je náš Otec. A podle Pavla je náš Tatínek. Kéž nám Pán umožní chápat toto tajemství Jeho putování se Svým lidem v dějinách, to jak vystavuje svoje vyvolené zkouškám i velikost srdce svých vyvolených, kteří na sebe berou bolesti a problémy, včetně zdání, že jsou hříšníky – vzpomeňme na Ježíše – aby šly dějiny vpřed.“

Pelagianismus nosíme v kostech

Církev ať je matkou, nikoli podnikatelkou – vybídl papež František při ranní homilii. **Papež položil důraz na „nové stvoření“ představované narozením Ježíše, který všechno tvoří novým.**

Petrův nástupce se v dnešních liturgických čteních zaměřil na postavy dvou žen, které byly neplodné, ale Božím zásahem se staly matkami. V knize Soudců (13,2-7.24-25a) je to Manoachova žena, matka Samsona, a v Lukášově evangeliu (1,5-25) Alžběta, matka Jana Křtitele. V Izraelském lidu – začal papež František – „byla bezdětnost téměř prokletím a v Bibli nacházíme množství žen, které neměly děti a staly se matkami zázračným Božím přičiněním. Církev tyto zázraky připomíná právě před blížícím se Narozením Páně. Tato znamení poukazují na **neschopnost lidstva učinit krok vpřed a přivádějí k zamyšlení nad lidskou neplodností.**“

„Pán je schopen dát z neplodnosti vzejít novému potomstvu, novému životu. A to je dnešní poselství. Když je lidstvo vyčerpané a nemůže jít dál, přichází milost, přichází Syn a Spása. A vyčerpané stvoření přenechává místo novému stvoření...“

„Toto druhé stvoření ve chvíli, kdy je Země vyčerpána, je poselstvím dneška – pokračoval papež. Očekáváme Toho, který je schopen všechno stvořit znovu, obnovit všechno. Očekáváme novost Boží. A to jsou Vánoce, totiž novost Boha, který podivuhodným způsobem přetvoří stvoření, všechno.“ František dále poukázal na skutečnost, že Manoachova žena, Samsonova matka, stejně jako Alžběta, přivedly děti na svět působením Pánova Ducha. Co je tedy sdělením obou dnešních čtení?“ – ptal se dále a vyvodil závěr: „Abychom se **otevřeli Božímu Duchu. My sami nezmůžeme nic. On může učinit všechno.**“

„To mne také vede k zamyšlení nad naší matkou církví, a nad mnohou neplodností, kterou naše matka církev má, když se pod tíží naděje vkládané do přikázání, pod oním pelagianismem, který nosíme v kostech, stává neplodnou. Věří, že je schopna rodit... ale nejde to! Církev je matkou a stává se matkou jedině, když se otevře novosti Boží, síle Ducha. Když sama sobě řekne: »Dělám všechno, ale jsem v koncích a už nemohu dál,« přichází Duch.“

Tuto konstataci pak papež rozvinul, zamýšlel se nad projevy neplodnosti církve a vyzval k otevření se plodnosti ve víře:

*„Dnes je také den modlitby za naši matku církev kvůli mnohé neplodnosti v Božím lidu. Neplodnosti egoismu a moci... **Když církev věří, že může všechno, že ovládá svědomí lidí, jde cestou farizeů a saduceů, cestou pokrytectví. Taková církev je neplodná. Modlit se!** Ať tyto Vánoce otevrou naši církev Božímu daru, aby se nechala překvapit Duchem svatým. Ať je církví, která plodí děti, matkou církví. Matkou. Častokrát si myslím, že církev je někde spíše podnikatelkou než matkou.“*

„Vidíme-li tyto dějiny neplodnosti Božího lidu a mnohé příběhy církevních dějin, které přinesly církvi neplodnost, **prosme s pohledem upřeným k jesličkám Pána o milost plodnosti pro církev, aby byla především matkou jako Maria**“ – končil papež František dnešní ranní homilii v Domě sv. Marty.

Víra přenáší hory lhostejnosti

Dnešní audience pro italskou Komunitu papeže Jana XXIII.

*“Naším zakladatelem je don Oreste Benzi, “farář v obnošené sutaně” z diecéze Rimini, který nás od šedesátých let vedl, abychom se skláněli nad utrpením lidstva. Často nám totiž říkal: Je tolik chudých, které nikdo nehledá, a za těmi máme chodit a vyhledávat je. Jeden náš přítel, kněz a ředitel diecézní Charity, o nás mluví jako o “sběrném dvoře”: Přichází k vám odpad, ale **vy jej navracíte zpět do života.**“*

Uvedl **Giovanni Paolo Ramonda**, který je v současnosti hlavním zodpovědným za dílo italské komunity, dnes rozšířené ve třiceti čtyřech zemích světa. Ještě před jeho pozdravem si však papež František vyslechl trojí svědectví – bývalého narkomana, někdejší prostitutky a romské rodiny, kteří všichni v komunitě našli domov a rodinu, smysl života a někteří také lásku k Bohu. **Papež František** na jejich vyprávění navázal ve své promluvě.

“Tyto zkušenosti vrhají světlo na mnohé formy chudoby, které bohužel zraňují dnešní svět. Odhalují také tu nejnebezpečnější bídu, která je příčinou všech ostatních – a tou je oddálení se od Boha, samolibé přesvědčení, že se bez Boha můžeme obejít. To je ta slepá ubohost, která za cíl své existence považuje materiální bohatství, která hledá moc a požitky a za těmito účely zotročuje životy bližních.”

Právě Ježíšova přítomnost je totiž rozlišujícím znamením mezi svobodou dobra a otroctvím zla, pokračoval Svatý otec. **Pánova přítomnost nás uschopňuje činit dobré skutky a čerpat z toho niternou radost, která se šíří na všechny, kdo nám stojí nablízku. A Jeho přítomnost rovněž ozdravuje naše myšlení a emoce a dává nám nezbytnou sílu k překonání nesnází.**

“Víra skutečně přenáší hory lhostejnosti, nezájmu a neplodného stažení se do sebe. Víra nás vede k milosrdné lásce a k touze po napodobování Ježíše. Vyzývá nás k činění dobra a dodává nám odvahu, abychom jednali po vzoru milosrdného Samaritána. Don Oreste Benzi, zakladatel vaší asociace, to moc dobře věděl. Jeho láska k nejposlednějším a chudým, vyloučeným a opuštěným lidem se v hloubi opírala o lásku k Ježíši ukřižovanému, který se pro nás stal chudým a posledním. Jeho odvážná rozhodnost při zakládání mnoha iniciativ v různých zemích vyvěrala z důvěryhodného odevzdání se Boží prozřetelnosti, z víry ve zmrtvýchvstalého Krista, který žije, jedná a je schopen rozmnožit nevelké dostupné síly a zdroje tak, jako dříve rozmnožil chleby a ryby, aby dal najíst zástupům.”

V závěru papež zopakoval výzvu svého předchůdce sv. Jana Pavla II., který před deseti lety italské komunitě doporučil, aby dbala na duchovní formaci a časté přistupování ke svátostem. Milosrdná láska k bratrům a sestrám totiž prýští ze srdce naplněného Boží láskou, loučil se Petrův nástupce s asociací “Komunita papeže Jana XXIII.”

Třetí adventní kázání o. Cantalamessa - pokoj jakožto plod Ducha

Na rozdíl od charismat, která jsou výlučně darem Ducha - předeslal v úvodu papežský kazatel - **jsou plody Ducha výsledkem spolupráce milosti a svobody.** Plod Ducha je tím, co chápeme pod pojmem ctnost v biblickém smyslu, tedy určitá zdatnost či určité jednání osvojené nikoli podle rozumu, jak učí Aristoteles, nýbrž podle Krista či podle Ducha. A zatímco dary Ducha se od člověka k člověku liší, jsou plody Ducha pro všechny stejné. **Ne všichni jsou proto v církvi apoštoly či proroky, ale všichni od prvního do posledního mohou a mají být laskaví, trpěliví, pokorní a mírumilovní.**

*„**Pokoj jakožto plod Ducha se tedy liší od pokoje jakožto daru Ducha i od pokoje jakožto zadání, které je třeba plnit.** Týká se stavu (*habitus*), duševního stavu a životního stylu toho, kdo snahou a bdělostí dosáhl určitého vnitřního pokoje. **Pokoj jakožto plod Ducha je tedy pokojem srdce** a o této tak krásné a kýžené věci budeme dnes meditovat.”*

Úsilí o dosažení tohoto vnitřního pokoje bylo společné křesťanskému Východu i Západu, počínaje pouštními otci - pokračoval o. Cantalamessa. Mezi východními mnichy to byl tzv. hesychasmus, čili úsilí o vnitřní klid (*hesychia*), jehož ozvěnou je i pozdější pravoslavné dílo *Vyprávění ruského poutníka*, které za tímto účelem nabádá k neustálému opakování určité invokace adresované Pánu Ježíši Kristu. Západní tradice začíná svatým Augustinem, jenž ve svém díle *O Boží obci* reflektuje různé druhy pokoje, mezi nimiž proslula zvláště klasická formulace *tranquillitas ordinis*, tedy klid řádu.

*„Je to však především věta, kterou Augustin říká ve svých Vyznáních a která zásadně ovlivnila veškeré následující myšlení: **„Stvořil jsi nás pro sebe, Bože, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě** (Vyznání, I,1).”*

Dokud jsme na této zemi - pokračoval papežský kazatel - je místem našeho spočinutí vůle Boží, svěřením se Jeho vůli. **„Nelze dojít pokoje bez upřímného souhlasu s Boží vůlí”** (sv. Augustin,

Adnotationes in Job, 39). A teprve v nebi bude místem tohoto spočinutí Bůh sám. Sv. Augustin v závěru svého díla *O Boží obci* opěvuje tento pokoj nebeského Jeruzaléma:

„Tam pak nastane definitivní pokoj, ve kterém rozum nebude muset panovat nad popudy, protože ty už nebudou existovat. Bůh se zmocní člověka, duchová duše těla, a zavládne tak obrovská vyrovnanost a ochota k poddanosti jako je obrovská slast života a vlády. Ve všech a v každém jedinci bude tento stav věčný, a budou si jisti, že je věčný, a proto pokoj této blaženosti či blaženost tohoto pokoje bude svrchovaným dobrem.“ (O Boží obci, XIX, 27). „Naděje na tento věčný pokoj vstoupila do pohřební liturgie církve a výrazy jako „Odpočívej v pokoji“ a „Věčné odpočinutí“ se užívají všeobecně. Augustinova vize vnitřního pokoje jakožto přilnutí k Boží vůli došla potvrzení a prohloubení u středověkých mystiků. Například svatá Anděla z Foligna říká: **»Božská dobrotivost činí ze dvou vůlí jednu jedinou, takže už nemohu chtít jinak, než jak chce Bůh...** Už nejsem v obvyklé situaci, nýbrž byla jsem uvedena do takového pokoje, ve kterém jsem s Ním a jsem spokojena s čímkoli« (Il libro della Beata Angela, VII (ed. Quaaracchi, 1985, str. 296).“

Spíše asketický než mystický vývoj pokoje coby plodu Ducha je patrný u sv. Ignáce z Loyoly, zvláště v jeho učení o indiferenci (*Duchovní cvičení*, 23) – pokračoval papežský kazatel. Slovem „indiference“ se v jezuitské terminologii označuje postoj naprosté disponibility vzhledem k Boží vůli a zřeknutí se jakékoli osobní preference. Zkušenost vnitřního pokoje se tak stává hlavním kritériem každého rozlišování. **A Boží vůli odpovídá taková volba, kterou po dlouhém zvažování v modlitbě provází větší pokoj srdce.**

„Žádný zdravý duchovní proud však, ani na Východě, ani na Západě, nikdy netvrdil, že pokoj srdce je laciný a obejde se bez námahy – řekl dále o. Cantalamessa. Ve středověku to hlásala sekta svobodného Ducha a později v 17. století tzv. kvietisté, ale oba proudy byly hierarchií a svědomím církve odmítnuty. Aby pokoj srdce byl zachován a rostl, je třeba krok za krokem, zejména zpočátku, krotit tělo vzpouzející se proti duchu.“

„Ježíš to řekl mnoha způsoby: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe“, „kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí jej, kdo jej ztratí pro mne, zachrání si ho“ (Mk 8,34-35). *Existuje totiž také falešný pokoj, o kterém Ježíš říká, že jej přišel zemi odejmout, nikoli dát (Mt 10,34).“*

Duch svatý však není odměnou za skutky našeho umrtvování, nýbrž Tím, kdo je umožňuje a činí plodnými. Není jenom na konci, ale také na začátku tohoto procesu. Připomíná to svatý Pavel v listě Římanům: „Jestliže s pomocí Ducha ničíte záłudnosti těla, budete žít“ (Řím 8,13). V tomto smyslu je tedy pokoj plodem Ducha; je výsledkem naší snahy umožněné Kristovým Duchem. „*Moderní spiritualita, aniž by chtěla tradiční asketické prostředky nahradit, klade důraz na jiné, pozitivnější prostředky uchování vnitřního pokoje. Především je to důvěra a svěření se Bohu. Ježíš v evangeliu motivuje svoji výzvu, abychom se nestrachovali a nedělali si starosti o zítřek tím, že nebeský Otec ví, co potřebujeme, živí dokonce i ptactvo a obléká polní lilie (srov. Mt 6,25-34).“*

Všechno je dnes připraveno připravit nás o pokoj – pokračoval o. Cantalamessa. Člověk je slabý a samotný ve světě, který je mnohem větší než on a který se v důsledku vědeckých objevů, válek, nevyléčitelných nemocí a terorismu stává stále hrozivějším. **Nic nás však nemůže oddělit od lásky Boží**, jak říká svatý Pavel (Řím 8,37-39). Bůh je, a to stačí!

„Svatá Terezie z Avily nám nechala něco na způsob závěti, kterou stojí za to si připomínat pokaždé, když hledáme pokoj srdce: »Ničím se neznepokojuj, ničím se nermuť; všechno pomíjí, Bůh se nemění; trpělivostí dosáhneš všeho. Kdo má Boha, tomu nic neschází. Jediný Bůh stačí.«“